

סיכום של תשכ"ז

תשרי: אצלם מזימות -

ואצלנו כאמת

הפנקס פתוח, והיד רושמת.

חשוון: פעולת סמוע:

כשפוצץ ברוממה הבית לא נסער העולם אף כזית.

לואדי ירדה הרכבת והארץ כתמיד סובבת.

ומקול המוקש בערד עוד שום איש מצפון לא נחרד.

אך עת נפקדה אשתמוע, מקצות התבל באו שמוע,

את קול מטחי אשתמוע. ובאו לראות ולתמוה

על אכזריות אין כמוה. ואל התגמול יש לכמוה.

שבעתיים יוקם אשתמוע !

ועכשיו כבר ברור לכל ילד, מי זומם מזימות שבחלד....

כסליו: שכון ז':

בסוף המדרכה כשאין יותר ללכת,

מקום בו אין פריחה, ואין כמעט שלכת

לך נא חבר לשם, כי שם תראה בעיין

כיצד מתוך מרשם, צומח... השכון החדש שבונים כעת...

עוד חודש זה בטוח, שם תעמוד שכונה

אכלוס איזור פתוח, זה צו המדינה !

המועדון:

המועדון – אליו הבטנו, כשעוד היה כאן רק מקלט.

המועדון – אותו ריהטנו, ואף עמוד עוד לא נבט.

המועדון – אותו אנלסנו, כשהמפתח נעלם.

כללים אל חללו דחסנו, אכן כבודו מלא עולם.

מאז שבאנו כאן לשמח אליו הלב ייחל, נכמר

ובעוד י"ב ימים של מתח, נברך על המוגמר.

טבת: האניה "נילי"

לחצי התורן הורד הדגל, הקברניט הושלך ופוטר הסגל

וריקד האוני על המים כעגל,

עת מאיר הלוי פשט את הרגל.

מי בוני איז אובר זי אושן ברזילה,

כן הוא יתארגן, יבנה לו שם וילה.

ואנו נשארנו פשוטי מכנסיים

עומדים ותוהים במי-האפסיים

לצילה של נילי הבת הסודרת שעתה במיאמי פומבית היא נמכרת.

הנח"ל עולה על חוליות:
וביום בהיר בלי פקודות ומרוצה
החל הנח"ל זורם לקבוצה.
כשקיטבג ראשון צנח על מיטה
כשנראה, עם חגור וכומתה
ותג-נח"ל נצמד בגאון אל הדש
תפסנו כולנו, - כאן עסק חדש
כמותו לא נראה בחוליות עד עתה
והלוואי שקלה תהיה הקליטה...

אדר: הגבול מתלקח:

מוצבי הגולן יורקים זעם/ כמיטב מתכוני "קול הרעם"
ועל מי התרגשה המהומה? / על שדה תפוחי אדמה.
ומתחת תאופיק על קצה סלק / ועל ג'יפ שדהר במלוא דלק
ועל מרקטור שנע בגאון / וסיים חרישה של האון
תחת אש יוקדה ומלחכת / שעליו וסביבו היא ניתכת
סואידי, זרועה של דמשק / הפך תפוחינו לרסק
וצ.ה.ל הבין – יש כאן עסק / עם סורי חמוש במתכת.
או נפלה בין המנקים שלכת / כלומר מחלה מסובכת
התוקפת את זה שנבח / והופכת אותו גרומאט-פח
ולאחמד גורמת מפח. / ותרשו להוסיף כנספח:

אפשר ומבול אש נשפך / על מרקטור נאה ומטופח
הנוסע ליד נוטרה / ופגו מציתו למדורה.
אך אנחנו יודעים זאת מיד / כי אנחנו חיים כאן על יד
כן אנחנו ממש בסביבה / ואזנינו לרדיו קשובה...
כשאומר הקריין "אש תזויז" / זה נשמע כמו אותה תחזית
לידיעת דייגי אילת / לנו אין זה מזכיר כלל מקלט
מעלה או אפילו גדר / ופנס שצריך לסדר
ואפילו האנוי (ווי אי זמיר) / קרובה לנו יותר משמיר.

ניסן: משהו רקוב בצרפת

השמאל בכה/דה גול זכה

ניצח בקול אחד / קולון קטן נחמד

קולון בן הקולוניה / מאי נפוליאוניה

זכותו של קורסיקני / עמדה לגביר גם כאן היא

כשברמט גיל ויזע / שר את המרסיליזה

ואחר כך במרנס / שאג: "זיוה לה פרנס!"

ועם סבב סביב / דרוך הוא ומקשיב

וכאילו שוב ניצלת / צרפת מדבר איוולת

אך יש דנן התחילו / שכל זה רק כאילו

אייר: החגורה מתהדקת

...כך נחסם צוואר מיראן ואבוי לגפרור
שיצית ראשונה את הקרב הארוך...
... ובאם יאבד זיק אחרון של תקווה
לשחרור המיצר בתקופה הקרובה
נצא ונאחז אז כולנו בנשק
חייל במדים, בן עיר ואיש משק
ואם דם ישפך ותהי מלחמה
אילת לא תשוב ותהי לשממה
ויעיד הר סיני, לא נחוש כל אשמה
אם בראס-נאצרני מסדר השכמה
עברי יערך וגלוי וחשוף
יעמוד אי מיראן בגרונו של ים-סוף
ותתחב במיראן לשונו לא יחרץ
את אילת לא נפקיר, לא נכרי המפרץ

ואצלנו

ואנחנו התחפרנו, התבססנו, התבצרנו,
ותוגברנו ביחידה של לוחמי ה"עתודה"
המשימה הינה קשה: האויבים לנו: - שלושה:
אל"ף: תותחים בהר, עם צבא מפקדים נמהר.
בי"ת: חמסין לוחט וצח (גם הוא גח מהמזרח)
ואויב שלישי בשמח, הוא כוסס מלבר(?) - המתח.
איך, מתי, הבו עיצה, האמנם אין כל מוצא?
ובינתיים, - מי פילל שנמשך עוד לדלל
אף צורפה, בלי דיבורים, מחלקה של גיבורים .

הרצים אצים במשק, אופניים להם נשק
מלאי סוד עוטי חידה, יצללו למפקדה
שם נבחש כל העסק, מה חושבים הם בדמשק
כשוראים כל בני ערב, איך חוליות ששים לקרב.

טלפון בהול מגיע: "צבי, כל כך שקט הכל
האויב עוד לא הופיע, אז מותר לי לאכול?"
ואחר נותן תשדורת: "הלו גלנדה, השתדלי,
אין טרנויסטור במחפורת, יעופף רץ עם הכלי..."

ובין בום לטרח ונגע, מספיקים להתחתן
ולהרגע לרגע - בן עם בת ובת עם בן.
כשהכל ציווילי ככה, ולרב רצים כולם
גם מותר ללדת אחא, כך חגי בא לעולם.

סיוון: אחרי המלחמה

ימים כבירים הגיעו לפתע / בזכות המטוס, התותח-ללא-רתע
בעל השריון ובזכות הצנחן / בסער חרמ"ש ובהולם תותחן
בזכות הציבור שעמד במבחן / וחי כבשנים שעוד לא נס ליחן.
היה למופת גם יצרן וצרכן / וקהל תלמידים ערוך ומוכן
לשאת עק של דואר / לגרוף אשפתות / חושלה כפלדה כל הארץ הזאת.

ואנחנו ישבנו בכאן, במחפורת / קולטין מן "החבל" שבריר של תשדורות
... "הסורים על הדן", או "יורים על איילת" / הכלל עוד רחוק אך הנה על סף הדלת
נשמע הילל הראשון בן דמשק / ופגז ראשון התפוצץ פה במשק.
אחריו השני, השלישי ורביעי / ולבשה אז חוליות סגינה הצבאי
האפוף נפטלין ממלחמת תש"ח / מי יודע כמה העניין עוד נמשך
לולי לפתע שותקו בני דמשק / (חתמו בבזק על הסכם שביתת נשק)
לחזית הצפון נאמר אזי "עורי / ונס מחורו השפן הסורי

ואז מעפר ציבורנו נפלט / יצאו לתצפית כל שוכני המקלט
אחוז במשקפת ברעד וגיל / ליוו את הטנק שדהר על השביל
וטס לצפון. ונראה בעליל / איך פורץ ועולה ומטפס הגליל
מירק העמק אל צהוב הגולן / אל ציית בזלות חשופה מאילן.

וענן האבק מתאבך בנעמוש / האם צ.ה.ל הוא זה? שמא סורי חמוש
שנמלך מלבזז את כפר סאלד ונמלט / אל קונייטרה האם, שהיא עיר ומקלט
ונמכה הרמה עד מאוד, - ושפלה / והנה מודיעים כי קונייטרה נפלה.
ותצפית נבי-יושע אז סרה הצידה / והסירה קסדה בפני תל-אבו-גירה
ואף תל אזו, "המשולש הנצחי" / החולש על העמק, נפל אז במחי
שטף אישם של אנשי גולני / ונחפו לו גולני – עולה לגולן
ויחידונת אחת – נבחרה מכולן / עברה מורדות וטרשים בהמון
והניפה דגלה על פסגת החרמון

ואנחנו רואים וענינו כלות / כי מאז שלארץ נכספנו עלות
ועתה אף, בצל מגיפה(ת) ה"ירידה" / "מתים", לעלות אל פסגת הגלידה.
אל פסגת הלובן הבוהק נצחים / אל נופים עד התכול, עד אפסי מרחקים.
לעלות אל השיא ולשאוג לכולם: / "חבריה אנחנו בסוף העולם"

אתא ליל ובבוקר אותו יום ראשון / הרגשה מוזרה לא הניחה לישון
ופתאום הסתבר – כל קיבוץ וכל כפר / נמצאים כבר בעצם הרחק מן הספר
שמיר רחוקה מהגבול החדש / כפליים מרחק שממנה לקרית שמונה.
אף גונן המומה, ראו מה עשו לה / היא הפכה ישוב ספר כמו נניח – עפולה.
ועכשיו רק חסר החרוז על מטולה / אך דווקא מטולה נשארה מטולה
עודה על הגבול וטוב שלא זו / וטוב שעלימ לבנון לא נחפו
או אפשר, איך הגדיר זאת מומחה לעניין? / שאולי המייס שם היה מצוין

וחוליות נמחקה? / לא ולא אך צלקת / נחרצה בדשאים זאת בשקט
ופוצח בית גיזלה וסנסקה וצור / וקצת פה ג'יפ שם ועצים, - בקיצור
מול קירות חשופים למודי מלחמה / מתבקשים האורחים להביא מצלמה.

ובינתיים עלינו כולם הרמתה / לראות איך חוליות מפנינה שם למטה
ולהבין איך חש החיילצ'יק בקלע' / כשרצה לגלוש אל העמק אינשאללה
ולשרוף את הכל ולהמשיך, אודרוב, הלאה / ועוד בו ביום לזנוק אלי מעלה
ולפרק את צפת ומירון וכן הלאה.
לבנות את ביתו בכפר בלום או בדרן / ולהניף אז אל על רובה מכודן
ולבשר לעולם ברגעים של מעוף / שאותה ישראל נמחקה מהנוף.

חלפו בסערה אותם הימים / ונותרנו בקייץ חייכן וחמים
רוחות מנשבות יחלפו לפעמים / מן החולה מזרחה. ופשוט ותמים
יטפס כביש אספלט למרומי מרומים.
כשעומד המוצב כך, עוזב ומשמים / אפשר ונחוש כי אחרית הימים
זה פשוט ומובן, כמו לחם או מיים / ואולי אין פה קשר כל כך לשמיים
ודברים יכולים זה את זה להלום / ונחוש ומוכרח להיות כבר שלום.

אחרית דבר

מן הקרב ועד הערב
לא חדלנו מלחלום
שליש שנה עבר – כהרף
כמו נניח – השלשום...

מתנדבים בני למ"ד-ו"ו
באו צור פה יש מאיין
אך רובם קשות אוכזב
כי היש – קיים עדיין.
אך דבר מאוד חשוב
שדה כותנה תבע עישוב
באלם קול ניצבו, מוחים
על שאורזים פה תפוחים.
ואחרי נגוס מעץ- הדעת
ויצאו בשנית לנסיעה ארוכה:
- יש לצאת מן הבוץ פה במרם נשקע....

שנת תשכ"ז חלפה הלכה
ונותרנו בלי בריכה
אך במקום זאת נשחר ליבולים מסוג אחר.
למשל הישג כמו זוהר (מגדל),
או נופר (קידר) ואף חגי (ילינק)
כליל תבונה, פיקחות ותואר
מצטרפים רונית (גרצר) וגיא (ינאי).

ואחר כך בא שוב גל
שעליו רכבה סיגל (מצר).
עוד האוזן מהדהדת
מרב צילצולי הולדת

והופיע האחרון: -
- הוד רוממותו – שרון (קציר)

כך בין עוללים בני חודש
ומלחמת-עם שלישיית
שנת תשכ"ז שמשה בקודש
וחזרנו לבראשית.

לבית-חוליות כולו שלוחה
שנת ביסוס והצלחה,
בה כלולה גם התפוזרת
שליחות, צבא, שנה שלישיית.
ולעם ישראל נמסור את
ברכתנו האישיית:

- יוסק הלקח שולקח

-

- לבן דודנו – ישמעאל

-

ברוך בואה של שנת תשכ"ח

-

- כשנת שלום לישראל.